

gen, og saaledes vil der være saamange forskjellige Tilfælde blandt de 160, hvor fælles Sovesale ville være ønskelige. Jeg lægger ikke nogen afgjørende Vægt paa de af mig gjorte Bemærkninger; men det maa dog være mig tilladt at bemærke, at naar man i Lande, hvor Nationalkarakteren stemmer saa meget med vor, ikke har $3\frac{1}{2}$ Aar som Maximum, men er kommen ned til 9 Maaneder som Maximum af Straffen, og vi hos os kun komme til 2 Aar som Maximum, saa vil der kunne rummes et langt større Antal i Cellerne, thi det er en Selvfølge, at jo mere man ned sætter Straffetiden i Cellerne, desto flere bliver der Plads til, saa at der, selv om det kunde indrømmes den ærede Rigsdagsmand, at der vel er Anledning til at betragte nogle af de 40aarige som modtagelige for Forbedring paa denne Maade, dog er stor Sandshyldighed for, at man vil vinde Celler ved en fremtidig Forkortelse af Straffetiden. Der kan jo tales frem og tilbage om, hvorvidt nogle af dem, der falde tilbage til Forbrydelsen, eller nogle af dem, der ere over 40 Aar, bør optages i Celler eller ikke; men det bliver dog altid meget tvivlsomt, om man kan holde Fangerne $3\frac{1}{2}$ Aar i Cellerne. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand forveglede to Ting, naar han talte om eenfomt Fængsel med og uden Taushedsstykket (Ploug; Jeg skjelnede derimellem!); men den ærede Rigsdagsmand troede dog, at det eenfomme Fængsel enkelte Steder er forbundet med Taushedsstykket. Det troer jeg ikke; men det kan jo være, at jeg tager feil. Derimod er der et System, hvor der er særskilte Natceller og fælles Arbejdsværelse, og her er der Tausched under Arbejdet — det er det Auburnske System; men hvor Fangerne Dag og Nat ere affondrede, der troer jeg dog ikke, at Umenneskeligheden nogetsteds er gaaet saa vidt, at man ikke har tilladt Samtaler med Præsten, Opfyndsmændene osv. Den ærede Rigsdagsmand er altsaa ikke berettiget til at skjelve paa den Maade, som han gjorde. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand vil indrømme mig det. (Ploug; Ja!). Men er det Tilfældet, saa troer jeg, at naar man selv i et Mønsterfængsel er gaaet ned til 9 Maaneder som Maximum for Genfomheden paa Grund af det store Antal Til-

fælde af Affindighed og Selvmord, som Systemet har fremkaldt, og vi i vort Land have et Maximum af $3\frac{1}{2}$ Aar, saa er det rimeligt, at der, selv naar jeg indrømmer den ærede Rigsdagsmand, at vi kunne optage mange Fyrgethveaarige og Mange, der have havt Tilbagefald, dog bliver et rigeligt Antal Celler. Efter min Mening ville vi spømme i Overflod af Celler, naar Forslaget, som det foreligger, tages tilfølg, vi ville have en overordentlig Rigdom deraf, vi komme til at bygge Celler for vore Efterkommere's Efterkommere. Det er nu min personlige Overbeviisning. Men denne Mening, at der er bygget et tilstrækkeligt Antal Celler, maa dog finde en Støtte derved, at Sagen er drøftet med Udførlighed et andet Sted og gjort til Gjenstand for særlig Overveielse af en Commission, som jeg veed ogsaa har skjænket disse Spørgsmaal sin fulde Opmærksomhed. Dette Thing kunde derfor vistnok ogsaa lade sig berolige ved de Resultater, hvortil Regjeringen og det andet Thing og den nedsatte Commission ere komne.

Brock: Det ærede Thing vil see, at de Endringsforslag, som jeg tilligemed 2 andre ærede Medlemmer har stillet, kommer de 5 ærede Herrer, der have stillet et Hovedændringsforslag, meget imøde. Vi give nemlig nu Tilbud om i selve Loven at udtale, at Fængselet i Viborg skal indrettes til et Forbedringshus. Men ikke fornøiede dermed formene de, at det maa holdes ude af Loven, at det skal indrettes „med 50 Dagceller osv.“ De Herrer mene, at der derved ikke blot vil ske Brud paa det System, der blev udtalt i Planen af 1842 og hævdet i Loven af 30te Novbr. 1857, men at der endog skulde være kommet et nyt System ind i Paragraphen, forsaavidt den nemlig taler om fælles Soverum for 160 Fanger. Det udtales, for at holde mig til den første Betragtning, at derved vil opgives, hvad der er slaaet fast ved Loven af 30te Novbr. 1857, og at man ikke bør inblade sig paa nogen Forandring, før denne Lov er bragt ud af Verden. Det forekommer mig, at de ærede Forslagsstillere svæve i en Wildfarelse. Loven af 30te November 1857 udtaler, at Forbedringshusstraf „ordentligvis“ skal udstaaes i Cel-